

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobců: **a) Sdružení občanů Písková – Na Havránce,** se sídlem Písková 394/18, Praha 4, **b) T. T.**, oba zastoupeni JUDr. Petrem Kužvartem, advokátem, se sídlem Za Zelenou liškou 967, Praha 4, proti žalovanému: **Ing. arch. M. T.,** zast. JUDr. Milanem Kohoutem, advokátem, se sídlem Břevnovská 433/12, Praha 6, **za účasti:** Stavební bytové družstvo POKROK, se sídlem Kolárova 157/18, Praha 8, zast. JUDr. Markem Novotným, advokátem, se sídlem Šafaříkova 5, Praha 2, o žalobě proti certifikátu žalovaného ze dne 26. 7. 2010, čj. 711025, v řízení o kasačních stížnostech 1) žalovaného a 2) osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č j. 7 A 142/2010 - 68,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 8. 3. 2012, č j. 7 A 142/2010 - 68, **se zrušuje.**

II. Žaloba proti certifikátu Ing. arch. M. T., ze dne 26. 7. 2010, čj. 711025, **se odmítá.**

III. Stěžovatelům **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.

Odůvodnění:

Včas podanými samostatnými kasačními stížnostmi napadli 1) žalovaný a 2) osoba zúčastněná na řízení (dále též „stěžovatelé“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu

v Praze (dále též „městský soud“), jímž byl k žalobě žalobce a) zrušen certifikát žalovaného ze dne 26. 7. 2010, čj. 711025, a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

Městský soud žalobě vyhověl zejména s odůvodněním, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s okruhem osob, kterým by jinak příslušelo postavení účastníků řízení.

V kasační stížnosti žalovaného tento stěžovatel (1) s důvody zrušovacího rozsudku zásadně nesouhlasí, je toho názoru, že postupoval v souladu se zákonem a současně i v souladu s předchozí judikaturou. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Obdobně i osoba zúčastněná na řízení jako stěžovatel (2) s důvody zrušovacího rozsudku nesouhlasí a taktéž rozporuje názor Městského soudu v Praze na postavení subjektů, jimž by jinak příslušelo postavení účastníků řízení. Proto osoba zúčastněná na řízení také navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, ze závazkem, respektovat právní názor kasačního soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek Městského soudu v Praze a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnosti jsou důvodné.

Nejvyšší správní soud přitom zejména přihlédl ke v mezidobí přijatému usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ze dne 6. 9. 2012, č. j. Konf 25/20012 - 9, a tam zaujatému právnímu názoru, jímž se Nejvyšší správní soud cítí být vázán.

Zvláštní senát v tomto rozhodnutí dospěl k závěru, že: *Autorizovaný inspektor jmenovaný podle § 143 a násl. stavebního zákona z roku 2006 není správním orgánem ve smyslu § 1 odst. 1 správního řádu z roku 2004 a § 4 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního. Jím vydaný certifikát (§ 117 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) není rozhodnutím správního orgánu (§ 67 správního řádu z roku 2004, § 65 s. ř. s.) přezkoumatelným ke správní žalobě soudem, ale plněním ze soukromoprávní smlouvy uzavřené se stavebníkem.*

V řízení o žalobě i v řízení o kasační stížnosti je vždy třeba zkoumat, zda v řízení před krajským (městským) soudem byly splněny podmínky řízení. V případě žaloby podávané jako žaloby proti rozhodnutí ve smyslu § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jak tomu bylo v této věci, je vždy třeba, aby ten, kdo podává takovou žalobu tvrdil, že byl na svých (veřejných subjektivních) právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (pro takový úkon s. ř. s. utváří legislativního zkratku „rozhodnutí“).

Ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. stanoví, že ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. S ohledem na vymezení v § 2 s. ř. s. a použitou legislativní zkratku v § 65 odst. 1 s. ř. s. lze dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu posledně citovaného ustanovení lze považovat jen takové úkony správního

orgánu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti, a jen proti takovýmto rozhodnutím je žalobce legitimován brojit postupem podle § 65 a násl. s. ř. s. Certifikátem autorizovaného inspektora však podle závazného právního názoru z citovaného usnesení zvláštního senátu nejen není rozhodováno o právech a povinnostech, ani se jím práva či povinnosti závazně neurčují, ale dále autorizovaný inspektor současně ani není správním orgánem.

Z uvedených důvodů Městský soud v Praze pochybil, když žalobu jako nepřípustnou neodmítl [§ 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Proto Nejvyšší správní soud zároveň se zrušením nezákonného rozsudku městského soudu podanou žalobu odmítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s., neboť již v řízení před městským soudem byl důvod pro odmítnutí návrhu pro nepřípustnost vyplývající z kompetenční výluky ve smyslu § 70 písm. a) s. ř. s. Za tohoto stavu věci bylo bezpředmětné, aby se Nejvyšší správní soud zabýval důvodností námitek obsažených v kasační stížnosti.

Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí Městského soudu v Praze bylo zrušeno a žaloba byla odmítnuta, rozhodoval Nejvyšší správní soud o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení před městským (krajským) soudem (§ 110 odst. 2 s. ř. s.). Podle § 60 odst. 3 s. ř. s. v případě odmítnutí žaloby nemá žádný z účastníků řízení právo na náhradu nákladů řízení. Podle § 60 odst. 1, § 120 s. ř. s. platí (v případě nákladů řízení o kasační stížnosti), že nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelé ovšem ve věci plný úspěch neměli (navrhovali sice zrušení rozsudku městského soudu, ale nikoliv již odmítnutí žaloby). Proto soud v souladu s výše uvedeným ustanovením s. ř. s. rozhodl, že stěžovatelům právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti taktéž nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. října 2012

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu